

nant per la salut de la seva estimada. Mossèn Joan, no es cansava d'aconsellar-lo que tingués resignació; que esperés; que en els grans mals Déu ajuda, i que el pitjor de tot, en un home, és entregar-se a la desesperança. Aquelles cartes servien de grat consol a aquell minyó, que anava repetint-se que mentre hi ha vida hi ha esperança, i que qui sap si algun dia el seu amo canviaria d'opinió respecte el seu casament.

VI

La setmana Santa, amb el seu seguit de dejunis i mortificacions, havia agreujat tant la salut de la Ció, que quan el metge de la vila havia baixat de la cambra de la malalta i anava a prendre comiat de l'amo de la masia, s'atansà a aquest per a dir-li:

—Molt cuidado amb la noia, perquè ara, a més del mal que és causa del seu estat, correm el perill de que anem a una anèmia, que seria molt difícil de vèncer.

—Però vol dir, doctor, que la malaltia de la noia és aquest amor contrariat?

—Ja us ho he dit moltes vegades; deixeu-los casar i tot serà posar oli en un llum.

I apressant-se per a marxar, en tant en Quico li obria la portella de la tartana, bo i encaixant amb en Felip, digué, encara:—No dubteu, si és que voleu salvar la vostra filla.

Veient marxar el doctor, en Felip estava abstret de tal forma, que quedà com un enza, petrificat, davant del portal de la masia. Quantes coses rebotiren pel seu cervell, en aquells moments!... Tot un rosari de records anà desgranant-se, desfilant en processó per aquell pensament entenebrit.

Quantes coses rebotiren pel seu cervell, en aquells moments!...

El sol anava ja a la posta, i en Felip, volguent-se desprendre d'aquelles preocupacions que el malmenaven, donà ordre a en Quico, que ja tornava de la Vila, perquè el sentdemà anés a buscar en Ventureta.

—Tot justament demà, l'amo?—digué el mosso, visiblement contrariat.

—Sí, demà sens falta—respongué en Felip, molt asprement.

—Que no us recordeu que demà és l'Aplec?—s'atreví a insinuar el mosso.

—I a mí què se me'n dóna de l'Aplec!...

I el pobre xicot, que de dies ha tenia compromesa l'orquestra pel ball d'aquella diada, callà, anant-se'n tot malhumorat per a acabar d'arreglar el bestiar.

VII

I va arribar el dilluns de Pàsqua, i aquell poblet alterós i quiet celebrava el seu Aplec tradicional, al que hi compareix gent de tota la rodalia.

Al matí, l'ofici amb orquestra, a l'esglesieta, tota plena de flors, de llum i de devoció, celebrant mossèn Joan, assistit dels rectors de les parròquies veïnes. Aquest any hi faltava la Ció. Al banc de la família, el seu pare hi era tot sol, amb els seus pensaments estrafolaris.

Al defora, molta gent! Noies alegres; xicots enjogassats; i tot un devassall d'alegria, a ple sol d'un dia tebi i esplendorós, com quasi sempre en tal diada.

A la font, colles i més colles assentats sobre de l'herba, donant compte de l'arròs, les costelles i tota la minestra que havien traginat, i passant-se les botelles de mà en mà, que, pobretes, anaven totes desinflant-se...

A la masia planava l'engúnia i el dolor; sense cap raig d'esperança consoladora.

La Ció, morint-se, i el seu pare, corsecant-se. De tots els servents en traspuava un deixament de tristesa. Aquell any, l'Aplec era ben trist, tanmateix, al casal de ca'n Rovira!...

En Quico havia marxat aquell matí a cercar en Ventureta. Per què?... Això, sols ho sabia el pare de la Ció. Volia provar l'efecte que li faria, a sa filleta, la visita del seu enamorat, per a prendre una determinació.

I, efectivament, va arribar en Quico amb en Ventureta.

Quin viatge més enutjós! Prou li havia preguntat a en Quico, una pila de vegades, el perquè el volien a la masia! Més, el mosso li deia només el què ell sabia: Que el vespre abans, quan retornava d'acompanyar el metge a la Vila, l'amo li havia dit que havia d'anar l'endemà dematí a Barcelona, i que, sobre tot, tornés amb ell.

Ja a la tarda, en sortir de la vila, es trobaren entre una corrua de gent alegroia que anaven a l'Aplec. Els dos minyons passaven davant de tothom, àgils, encuriósits: en Quico, per a córrer a ballar a l'era; en Ventureta, obsessionat per aquella visita tan inesperada.

En Quico no li havia pas amagat que la Ció perdia més i més cada dia, fins a no tenir ja cap mena d'esperança; però, què hi podria fer ell?... No era ell, en tot cas, qui la feia sofrir aquella noia; era el seu pare... Es clar que era perquè ell havia tingut l'atreuiment de fitar els ulls d'amor en la pubilleta; però això havia estat contra la seva voluntat, sense que se'n dongués compte ell mateix... Prou i massa havia fet de tenir-s'ho callat, ben amagat al fons del seu cor!...

Què hi podia fer, doncs, si la Ció també s'havia enamorat d'ell? Què hi podia fer si el seu pare, per una tossuderia estrafolaria que ell ni ningú no podia capir, la portava en aquell estat tan dolorós?

Tot el camí, l'intrigat Ventureta s'anava fent aquestes reflexions, en tant que anaven assolint les colles de gent, riallera i endiumenjada, que feien via costa amunt, fins dalt del poble, ja curull de la gentada. I donant empentes als uns i fent apartar els altres, puix que tots dos portaven pressa, passaren per l'era, travessaren el pas estret del davant de l'església i baixaren a la font, on a l'ombra de l'arbreda s'hi aplegaven les colles per a berenar, bell mig d'un esclat d'alegria.

Tots suats arribaren a la masia, on ja els esperava l'amo, deficiós, puix que ja es temia que no havien arribat. En el seu neguit, havia vist passar allà, a l'altra banda de la riera, el tren amb el qual ells havien d'arribar a la vila i l'havia seguit camí amunt fins a endinçar-se, xisclant com un mal esperit, en les negrors de la foradada.

—Bones tardes, l'amo!—va dir en Ventureta, mentre en Quico demanava per a anar-se'n a l'era de can Castells, on es feia aquell ball que ell somniava de tant temps ha.

—Gràcies a Déu que ets aquí!...—va dir l'amo.—Vina,